

Maria Josep Escrivà

{ **POEMA A LA INTEMPÈRIE¹** }

Fer un poema com viure
un amor clandestí.
De vegades ruïnes, de vegades
espina i al final poema ranci
d'impossibles.

Un poema com un petit problema
domèstic, o queixa visceral
que en dir-la foradara muntanyes.
Com una soledat només meua
que mai enyore.
Com qui sóc, com qui mai
voldria ser.
Un poema urgent com un viatge
que només l'avidesa d'unes mans
assumiria.

¹ Aquest poema pertany al llibre *Tots els noms de la pena*, València, Denes, 2002.

Fer un poema com desplegar una àmplia
acció de gràcies, com respirar
una alegria primària.
Un poema com un adéu inajornable.
Un poema com un desig de pluja.

Fer un poema
despert com l'herba verda,
un poema tan fals com el no-res.
Un poema podrit com un remordiment
en el ventre de culpa original.
Un poema més mort que la nostàlgia.

Poema en va i poema nostre
com una taula compartida.
Poema pena, poema arrel, poema a la intempèrie.
Poema viu i indispensable com un arbre.

Fer un poema, doncs, com un amant
es busca en cada bes, igual que el solc
obri la terra
i la terra, encara tèbia,
des del seu silenci primitiu,
aviat l'oblida.